

Sbírka zákonů

republiky Československé

Částka 25.

Vydána dne 19. září 1955

Cena 30 haléřů

OBSAH:

(45. a 46.) 45. Vyhláška o Smlouvě o přátelství, spolupráci a vzájemné pomoci mezi Albánskou lidovou republikou, Bulharskou lidovou republikou, Maďarskou lidovou republikou, Německou demokratickou republikou, Polskou lidovou republikou, Rumunskou lidovou republikou, Svazem sovětských socialistických republik a Československou republikou, sjednané ve Varšavě dne 14. května 1955 — 46. Vyhláška o Úmluvě o politických právech žen.

45.**Vládní vyhláška**

ze dne 16. srpna 1955

o Smlouvě o přátelství, spolupráci a vzájemné pomoci mezi Albánskou lidovou republikou, Bulharskou lidovou republikou, Maďarskou lidovou republikou, Německou demokratickou republikou, Polskou lidovou republikou, Rumunskou lidovou republikou, Svazem sovětských socialistických republik a Československou republikou, sjednané ve Varšavě dne 14. května 1955.

Na Varšavské konferenci byla dne 14. května 1955 sjednána Smlouva o přátelství, spolupráci a vzájemné pomoci mezi Albánskou lidovou republikou, Bulharskou lidovou republikou, Maďarskou lidovou republikou, Německou demokratickou republikou, Polskou lidovou republikou, Rumunskou lidovou republikou, Svazem sovětských socialistických republik a Československou republikou.

Vláda Smlouvu schválila dne 17. května 1955. Národní shromáždění s ní projevilo souhlas dne 24. května 1955 a prezident republiky ji ratifikoval dne 26. května 1955. Ratifikační listina byla odevzdána do úschovy vládě Polské lidové republiky dne 27. května 1955.

Jelikož ratifikační listiny všech smluvních stran byly odevzdány do úschovy vládě Polské lidové republiky, a to poslední z nich dne 4. června 1955, vstoupila Smlouva podle svého článku 10. v platnost dnem 4. června 1955.

České znění Smlouvy se vyhláší v příloze ke Sbírce zákonů.*)

Široký v. r.

46.**Vyhláška ministra zahraničních věcí**

ze dne 27. července 1955

o Úmluvě o politických právech žen.

Na VII. zasedání Valného shromáždění Organizace Spojených národů byla dne 31. března 1953 sjednána Úmluva o politických právech žen.

Vláda Úmluvu schválila dne 30. září 1954. Národní shromáždění s ní projevilo souhlas dne 27. října 1954 a prezident republiky ji ratifikoval dne 23. února 1955, a to s výhradami při podpisu učiněnými. Ratifikační listina byla uložena u generálního tajemníka Organizace Spojených národů dne 6. dubna 1955

*) Na straně 5.

Úmluva nabyla pro Československou republiku podle svého článku VI účinnosti dne 5. července 1955.

Úmluvou jsou kromě Československé republiky až posud vázány tyto státy: Albánská lidová republika (s výhradami), Běloruská sovětská socialistická republika (s výhradami), Bulharská lidová republika (s výhradami), Dánsko (s výhradou), Dominikánská republika, Ecuador (s výhradou), Island, Israel, Jugoslavie, Kuba, Maďarská lidová republika (s výhradami), Pakistan (s výhradou), Polská lidová republika (s výhradami), Rumunská lidová republika (s výhrada-

mi), Řecko, Svaz sovětských socialistických republik (s výhradami), Švédsko, Thai, Ukrajinská sovětská socialistická republika (s výhradami).

Československé výhrady nebyly přijaty Pakistanem a Švédskem

Český překlad Úmluvy a výhrad při podpisu dne 31. března 1953 učiněných se vyhláší v příloze ke Sbírce zákonů.*)

David v. r.

*) Na straně 11.

Ročník 1955

Příloha Sbírky zákonů republiky Československé

Příloha k částce 25.

Vydána dne 19. září 1955

Cena Kčs 1,50

OBSAH:

Smlouva o přátelství, spolupráci a vzájemně pomoci mezi Albánskou lidovou republikou, Bulharskou lidovou republikou, Maďarskou lidovou republikou, Německou demokratickou republikou, Polskou lidovou republikou, Rumunskou lidovou republikou, Svazem sovětských socialistických republik a Československou republikou, sjednaná ve Varšavě dne 14. května 1955 — Omluva o politických právech žen.

Příloha vládní vyhlášky č. 15/1955 Sb., o Smlouvě o přátelství, spolupráci a vzájemné pomoci mezi Albánskou lidovou republikou, Bulharskou lidovou republikou, Maďarskou lidovou republikou, Německou demokratickou republikou, Polskou lidovou republikou, Rumunskou lidovou republikou, Svazem sovětských socialistických republik a Československou republikou, sjednané ve Varšavě dne 14. května 1955.

Smlouva o přátelství, spolupráci a vzájemné pomoci mezi Albánskou lidovou republikou, Bulharskou lidovou republikou, Maďarskou lidovou republikou, Německou demokratickou republikou, Polskou lidovou republikou, Rumunskou lidovou republikou, Svazem sovětských socialistických republik a Československou republikou, sjednaná ve Varšavě dne 14. května 1955.

JMÉNEM REPUBLIKY ČESKOSLOVENSKÉ!

ANTONÍN ZAPOTOCKÝ,

PRESIDENT REPUBLIKY ČESKOSLOVENSKÉ,

všem,

kteří tento list čítají nebo čtouce slyšeti
budou,

POZDRAVENÍ

Jménem Republiky Československé,
Albánské lidové Republiky,
Bulharské lidové Republiky,
Maďarské lidové Republiky,
Německé demokratické Republiky,
Polské lidové Republiky,
Rumunské lidové Republiky
a Svazu sovětských socialistických Republik
byla sjednána tato Smlouva:

SMLOUVA

O PŘÁTELSTVÍ, SPOLUPRÁCI A VZÁJEMNÉ POMOCI

MEZI ALBÁNSKOU LIDOVOU REPUBLIKOU, BULHARSKOU LIDOVOU REPUBLIKOU, MAĎARSKOU LIDOVOU REPUBLIKOU, NĚMECKOU DEMOKRATICKOU REPUBLIKOU, POLSKOU LIDOVOU REPUBLIKOU, RUMUNSKOU LIDOVOU REPUBLIKOU, SVAZEM SOVĚTSKÝCH SOCIALISTICKÝCH REPUBLIK A ČESKOSLOVENSKOU REPUBLIKOU

SMLUVNÍ STRANY.

znovu stvrzující své úsilí o vytvoření systému kolektivní bezpečnosti v Evropě založeného na účasti všech evropských států bez ohledu na jejich společenské a státní zřízení, což by umožnilo sjednotit jejich úsilí v zájmu zajištění míru v Evropě.

přihlížejíce zároveň k situaci, která vznikla v Evropě v důsledku ratifikace pařížských dohod předvídajících vytvoření nového vojenského seskupení v podobě »Západoevropské unie« za účasti remilitarizovaného západního Německa a jeho zapojení do Severoatlantického bloku, což zvyšuje nebezpečí nové války a ohrožuje národní bezpečnost mírumilovných států.

jsouce přesvědčeny o tom, že za těchto podmínek mírumilovně státy Evropy musí učinit nutná opatření k zajištění své bezpečnosti a v zájmu zachování míru v Evropě.

řídíce se cíli a zásadami Charty Organizace Spojených národů.

v zájmu dalšího upevnění a rozvoje přátelství, spolupráce a vzájemné pomoci v souladu se zásadou respektování nezávislosti a svrchovanosti států, jakož i zásadou nevmešování do jejich vnitřních věcí.

rozhodly se uzavřít tuto Smlouvu o přátelství, spolupráci a vzájemné pomoci a jmenovaly svými zmocněnci.

Presidium Lidového shromáždění Albánské lidové republiky —
 MIHMETA SHEHU,
 předsedu Rady ministrů Albánské lidové republiky,

Presidium Lidového shromáždění Bulharské lidové republiky —
 VYLKO ČERVENKOVA,
 předsedu Rady ministrů Bulharské lidové republiky —

Presidium Maďarské lidové republiky —
 ANDRÁSE HEGEDŮSE,
 předsedu Rady ministrů Maďarské lidové republiky,

Prezident Německé demokratické republiky —
 OTTO GROTEWOHLA,
 předsedu vlády Německé demokratické republiky,

Státní rada Polské lidové republiky —
JÓZEFA CYRANKIEWICZE,
předsedu Rady ministrů Polské lidové republiky,

Presidium Velkého národního shromáždění Rumunské lidové republiky —
GHEORGHE GHEORGHIU-DEJE,
předsedu Rady ministrů Rumunské lidové republiky,

Presidium Nejvyššího sovětu Svazu sovětských socialistických republik —
NIKOLAJE ALEXANDROVIČE BULGANINA,
předsedu Rady ministrů Svazu sovětských socialistických republik,

President Československé republiky —
VILJAMA ŠIROKÉHO,
předsedu vlády Československé republiky,

kteří po přeložení svých plných moci, jež byly shledány v náležitě formě a v plném pořádku, dohodli se na tomto:

Článek 1.

Smluvní strany se zavazují v soulase s Chartou Organizace Spojených národů zdržovat se ve svých mezinárodních vztazích hrozby silou nebo jejího použití a urovnávat své mezinárodní spory mírovými prostředky tak, aby nebyl ohrožován mezinárodní mír a bezpečnost.

Článek 2.

Smluvní strany prohlašují, že jsou ochotny účastnit se v duchu upřímné spolupráce všech mezinárodních jednání, jejichž cílem je zajistit mezinárodní mír a bezpečnost, a plně poskytnout své síly pro uskutečnění těchto cílů.

Přitom Smluvní strany budou usilovat o to, aby v dohodě s jinými státy, které si budou přát spolupracovat v této věci, byla učiněna účinná opatření k všeobecnému snížení zbrojení a k zákazu atomových a vodíkových zbraní, jakož i jiných druhů zbraní hromadného ničení.

Článek 3.

Smluvní strany budou se spolu radit o všech důležitých mezinárodních otázkách, které se dotýkají jejich společných zájmů, vedeny

jsouce zájmem upevnění mezinárodního míru a bezpečnosti.

V zájmu zajištění společné obrany a zachování míru a bezpečnosti budou se Smluvní strany bezodkladně spolu radit v každém případě, kdy podle mínění kterékolik z nich bude hrozit ozbrojený útok proti jednomu státu nebo několika státům zúčastněným na Smlouvě.

Článek 4.

Dojde-li v Evropě k ozbrojenému útoku proti jednomu státu nebo několika státům zúčastněným na Smlouvě se strany kterékolik států nebo skupiny států, každý stát zúčastněný na Smlouvě na základě práva na individuální nebo kolektivní sebeobranu, v soulase s článkem 51 Charty Organizace Spojených národů, poskytne státu nebo státům, které byly takto napadeny, okamžitou pomoc, individuálně i v dohodě s ostatními státy zúčastněnými na Smlouvě a to všemi prostředky, které považuje za nutné, včetně použití ozbrojené síly. Státy zúčastněné na Smlouvě budou se neprodleně radit o společných opatřeních, která je nutno podniknout pro obnovu a zachování mezinárodního míru a bezpečnosti.

O opatřeních podniknutých na základě tohoto článku bude zpravěna Rada bezpečnosti v souhlasu s ustanoveními Charty Organizace Spojených národů. Tato opatření budou zastavena, jakmile Rada bezpečnosti učiní opatření nutná k obnově a zachování mezinárodního míru a bezpečnosti.

Článek 5.

Smluvní strany se dohodly vytvořit Spojené velení svých ozbrojených sil, které budou podle dohody mezi stranami vyčleněny pod řízení tohoto velení, jež bude jednat podle společně stanovených zásad. Smluvní strany učiní také jiná dohodnutá opatření nutná k upevnění jejich obranyschopnosti tak, aby byla chráněna *mírová práce* jejich národů, zaručena nedotknutelnost jejich hranic a území a zajištěna obrana před možnou agresí.

Článek 6.

K provádění touto Smlouvou stanovených porad mezi státy zúčastněnými na Smlouvě a k projednání otázek vznikajících při provádění této Smlouvy zřizuje se Politický poradní výbor, v němž bude každý stát zúčastněný na Smlouvě zastupen členem vlády nebo jiným zvlášť jmenovaným *zástupcem*.

Výbor může zřizovat pomocné orgány, které se ukáží být potřebnými.

Článek 7.

Smluvní strany se zavazují neúčastnit se žádných koalic nebo spojení a uzavírat žádné dohody, jejichž cíle jsou v rozporu s cíli této Smlouvy.

Smluvní strany prohlašují, že jejich závazky vyplývající z platných mezinárodních smluv nejsou v rozporu s ustanoveními této Smlouvy.

Článek 8.

Smluvní strany prohlašují, že budou působit v duchu přátelství a spolupráce k dalšímu rozvoji a upevnění vzájemných hospodářských a kulturních styků, řídicí se zásadou

vzájemného respektování nezávislosti a svrchovanosti a zásadou nevměšování do vnitřních věcí druhého státu.

Článek 9.

Tato Smlouva je otevřena přístupu dalších států bez ohledu na jejich společenské a státní zřízení, které vyjádří ochotu svou účastí na této Smlouvě napomáhat sjednotit úsilí mírumilovných států o zajištění míru a bezpečnosti národů. Takový přístup vstoupí v platnost se souhlasem států zúčastněných na Smlouvě po odevzdání listiny o přístupu ke Smlouvě do úschovy vládě Polské lidové republiky.

Článek 10.

Tato Smlouva podléhá ratifikaci a ratifikační listiny budou odevzdány do úschovy vládě Polské lidové republiky.

Smlouva vstoupí v platnost dnem, kdy bude odevzdána poslední ratifikační listina. Vláda Polské lidové republiky zpraví ostatní státy zúčastněné na Smlouvě o odevzdání každé ratifikační listiny do úschovy.

Článek 11.

Tato Smlouva zůstává v platnosti po dobu dvaceti let. Pro Smluvní strany, které do roku před uplynutím této lhůty neodevzdají vládě Polské lidové republiky prohlášení o vypovězení Smlouvy, zůstane Smlouva v platnosti po dobu dalších deseti let.

Bude-li v Evropě vytvořen systém kolektivní bezpečnosti a za tím účelem uzavřena Celoevropská smlouva o kolektivní bezpečnosti, o což budou Smluvní strany vytrvale usilovat, pozbude tato Smlouva platnosti dnem, kdy vstoupí v platnost Celoevropská smlouva.

Sepsáno ve Varšavě dne čtrnáctého května 1955 v jednom vyhotovení v jazyce českém, ruském, polském a německém, při čemž všechna znění mají stejnou platnost. Ověřené opisy této Smlouvy odevzdá vláda Polské lidové republiky všem ostatním účastníkům Smlouvy.

Na důkaz toho zplnomocnění podepsali tuto Smlouvu a přiložili k ní pečeti.

Z plné moci Prezidia Lidového shromáždění
Albánské lidové republiky

MEHMET SHENIU

Z plné moci Prezidia Lidového shromáždění
Bulharské lidové republiky

VYLKO ČERVENKOV

Z plné moci Prezidia
Maďarské lidové republiky

ANDRÁS HEGEDŰS

Z plné moci presidenta
Německé demokratické republiky

OTTO GROTEWOHL

Z plné moci Státní rady
Polské lidové republiky

JÓZEF CYRANKIEWICZ

Z plné moci Prezidia Velkého národního shromáždění
Rumunské lidové republiky

GHEORGHE GHEORGHIU-DEJ

Z plné moci Prezidia Nejvyššího sovětu
Svazu sovětských socialistických republik

NIKOLAJ ALEXANDROVIČ BULGANIN

Z plné moci presidenta
Československé republiky

VILIAM ŠIROKÝ

SHLEDNUVŠE A PROZKOUMAVŠE TUTO SMLOUVU A VĚDOUCE, ŽE NÁRODNÍ SHROMAŽDĚNÍ REPUBLIKY ČESKOSLOVENSKÉ S NI SOUHLASÍ, PROHLAŠUJEME JI ZA SCHVÁLENO, PŘIJATO, POTVRZENU A UTVRZENU A MOCÍ LISTU TOHOTO PODEPSANÉHO NAŠÍ RUKOU VLASTNÍ JÍ SCHVALUJEME, PŘIJÍMÁME, POTVRZUJEME A UTVRZUJEME, SLIBUJÍCE SLOVEM SVÝM, JMÉNEM REPUBLIKY ČESKOSLOVENSKÉ, ŽE JI PEVNĚ A NEPORUŠITELNĚ ZACHOVÁME A NEDOPUSTÍME, ABY PROTI NI JEDNÁNO BYLO Z JAKÉKOLI PŘÍČINY A JAKÝMKOLI VYMYŠLENÝM ZPŮSOBEM.

TOMU NA SVĚDOMÍ JSME TENTO LIST VYHOTOVITI KÁZALI A K NĚMU PEČET REPUBLIKY ČESKOSLOVENSKÉ PŘITISKNOUTI DALI.

JENŽ JEST DÁN NA HRADĚ PRAŽSKÉM,
DNE 26. KVĚTNA LÉTA TISÍCIHO DEVĚTISTÉHO PADESÁTÉHO
PÁTÉHO.

PRESIDENT REPUBLIKY ČESKOSLOVENSKÉ:

ANTONÍN ZÁPOTOCKÝ V. R.

MINISTR ZAHRAJNÍCH VECÍ:

VÁCLAV DAVID V. R.

Příloha vyhlášky ministerstva zahraničních věcí č. 46/1955
Sb., o Úmluvě o politických právech žen

(Překlad)

ÚMLUVA O POLITICKÝCH PRAVECH ŽEN.

Smluvní strany

přejí si prováděti zásadu rovnoprávnosti mužů a žen, obsaženou v Chartě Organizace Spojených národů.

uznávajíce, že každý má právo účastniti se vlády své země přímo nebo zvuhočně zvolenými zástupci a že každý má právo na stejný přístup k veřejné službě ve své zemi, a přejíce si zrovnoprávniti postavení mužů a žen v požívání i výkonu politických práv v souhlasu s ustanoveními Charty Organizace Spojených národů a Všeobecné deklarace lidských práv,

rozhodnuvše se sjednati za tímto účelem Úmluvu,

ujednávají tímto, jak dále stanoveno:

Článek I.

Ženy budou oprávněny hlasovat ve všech volbách za stejných podmínek jako muži bez jakékoli diskriminace.

Článek II.

Ženy budou volitelné do všech veřejně zvolených těles zřízených vnitrostátním právem za stejných podmínek jako muži bez jakékoli diskriminace.

Článek III.

Ženy budou oprávněny zastávati veřejné úřady a vykonávati všechny veřejné funkce, zřízené vnitrostátním právem, za stejných podmínek jako muži bez jakékoli diskriminace.

Článek IV.

(1) Tato Úmluva bude otevřena podpisu kteréhokoliv člena Organizace Spojených národů a také kteréhokoliv jiného státu, který Valné shromáždění vyzve.

(2) Tato Úmluva bude ratifikována a ratifikační listiny budou uloženy u generálního tajemníka Organizace Spojených národů.

Článek V.

(1) Tato Úmluva bude otevřena přístupu všech států uvedených v odstavci 1 článku IV.

(2) Přístup se provede uložením listiny o přístupu u generálního tajemníka Organizace Spojených národů.

Článek VI.

(1) Tato Úmluva nabude účinnosti devadesátého dne následujícího po dni uložení šesté listiny o ratifikaci nebo o přístupu.

(2) Pro každý stát, ratifikující Úmluvu nebo přistupující k ní po uložení šesté listiny o ratifikaci nebo o přístupu, Úmluva nabude účinnosti devadesátého dne poté, kdy tento stát uloží listinu o ratifikaci nebo o přístupu.

Článek VII.

Jestliže kterýkoli stát předloží při podpisu, při ratifikaci nebo při přístupu výhradu ke kterémukoli z článků této Úmluvy, generální tajemník sdělí znění výhrady všem státům, které jsou nebo které se mohou státi smluvními stranami této Úmluvy. Kterýkoli stát, který má námítky proti výhradě, může do devadesáti dnů ode dne uvedeného sdělení (nebo v den, kdy se stane smluvní stranou Úmluvy) vyrozuměti generálního tajemníka, že výhradu nepřijímá. V tom případě Úmluva nenabude účinnosti mezi tímto státem a státem, který činí výhradu.

Článek VIII.

(1) Kterýkoli stát může vypověděti tuto Úmluvu písemným vyrozuměním zaslaným generálnímu tajemníkovi Organizace Spojených národů. Vypověď nabude účinnosti jeden rok po dni, kdy generální tajemník vyrozumění obdržel.

(2) Tato Úmluva pozbude účinnosti dnem, kdy se stane účinnou vypověď, která sníží počet stran na méně než šest.

Článek IX.

Kterýkoli spor vzniklý mezi kterýmikoli dvěma nebo více smluvními státy o výklad nebo o provádění této Úmluvy, který se nevyřeší vyjednáváním, buď na žádost kterékoli ze sporných stran předložen k rozhodnutí Mezinárodnímu soudnímu dvoru, nedohodnou-li se strany na jiném způsobu vyřešení.

Článek X.

Generální tajemník Organizace Spojených národů vyrozumí všechny členy Organizace Spojených národů a nečlenské státy uvedané v odstavci 1 článku IV této Úmluvy:

- a) o podpisech a ratifikačních listinách, které obdrží podle článku IV;
- b) o listinách o přístupu, které obdrží podle článku V;
- c) o dni, kdy tato Úmluva nabude účinnosti podle článku VI;

Za Afganistan:

Za Argentinu:

Za Australii:

Za Belgické království:

Za Bolívii:

Za Brazílii:

Za Burmský svaz:

Za Běloruskou sovětskou socialistickou republiku:

d) o sděleních a vyrozuměních, která obdrží podle článku VII;

e) o vyrozuměních o výpovědi, která obdrží podle odstavce 1 článku VIII;

f) o zrušení podle odstavce 2 článku VIII.

Článek XI.

(1) Tato Úmluva, jejíž znění anglické, čínské, francouzské, ruské a španělské mají stejnou platnost, bude uložena v archivu Organizace Spojených národů.

(2) Generální tajemník Organizace Spojených národů zašle ověřený otisk všem členům Organizace Spojených národů a nečlenským státům uvedeným v odstavci 1 článku IV.

NA DŮKAZ TOHO níže podepsaní, jsouc k tomu řádně zmocnění svými příslušnými vládami, podepsali tuto Úmluvu, otevřenou podpisu v New Yorku třináctého prvního dne měsíce března roku tisícého devítistého padesátého třetího.

S výhradami k článku IX.

Rodolfo Muñoz.

Carmen S. B. de Lozada.

9. dubna 1953.

S výhradami¹⁾ k článkům VII a IX učiněnými ve zvláštním protokolu sepsaném při podpisu této Úmluvy.

K. V. Kisejev.

¹⁾ Tyto výhrady zní takto:

„Pokud jde o článek VII: Vláda Běloruské sovětské socialistické republiky prohlašuje svůj nesouhlas s poslední větou článku VII a má za to, že právní účinek výhrady jest, že Úmluva jest účinná mezi státem učinivším výhradu a všemi ostatními smluvními státy Úmluvy, vyjmaže pouze tu její část, které se výhrada týká. Pokud jde o článek IX: Vláda Běloruské sovětské socialistické republiky považuje za nezávazné pro sebe ustanovení článku IX, který stanoví, že se spory mezi smluvními stranami o výklad nebo o provádění této Úmluvy na žádost kterékoli ze sporných stran předkládají k rozhodnutí Mezinárodnímu soudnímu dvoru, a prohlašuje, že pro předložení kteréhokoli sporu k rozhodnutí Mezinárodnímu soudnímu dvoru jest v každém jednotlivém případě třeba dohody všech sporných stran.“

Za Kanadu:	Rudecindo Ortega.
Za Chile:	Gabriela Mistral.
Za Čínu:	
Za Kolumbii:	
Za Costa-Ricu:	Tattenbach.
Za Kubu:	Dr. Emilio Núñez Portuondo.
Za Československo:	S výhradami ²⁾ k článkům VII a IX výtčnými v protokolu o podpisu: J. Nosek.
Za Dánsko:	
Za Dominikánskou republiku:	Joaquín E. Salazar. Minerva Bernardino.
Za Equador:	Vláda Equadoru podepisuje tuto Úmluvu s výhradou týkající se poslední části článku I „bez jakékoli diskriminace“, jelikož článek 22 politické ústavy republiky stanoví, že „hla- sování v lidových volbách je povinné pro muže a dobrovolné pro ženy“. José V. Trujillo.
Za Egypt:	
Za El Salvador:	
Za Etiopii:	Ato Zawde Gabre Heywat.
Za Francii:	S výhradou ³⁾ výtčnou v protokole o podpisu. M. H. Lefancheux.
Za Řecko:	Alexis Kyrrou. 1. dubna 1953.

²⁾ Tyto výhrady zní takto:

„Vláda Československé republiky prohlašuje svůj nesouhlas a poslední větou článku VII a má za to, že právní účinek této výhrady jest účinnou Úmluvu učiněnou mezi státem učinivším tuto výhradu a všemi ostatními signatáři Úmluvy, vyjímajíc pouze tu část odstavce, již se výhrada týká.

Vláda Československé republiky se nepovažuje za vázánou ustanovením článku IX, podle kterého se spory mezi smluvními stranami o výklad nebo u provádění této Úmluvy na žádost kterékoli ze sporných stran předkládají k rozhodnutí Mezinárodnímu soudnímu dvoru, a prohlašuje, že pro předložení sporu k rozhodnutí Mezinárodnímu soudnímu dvoru jest v každém případě třeba dohody všech sporných stran.“

³⁾ Tato výhrada zní takto:

„Francouzská vláda si vzhledem k náboženským obyčejům a tradicím trvajícím v jistých územích vyhrazuje právo odložit provádění této Úmluvy, pokud se týče žen, které byly v těchto územích a které su řečených obyčejů a tradic dovolávají.“

Za Guatemalu:

S výhradami co do článku IX Úmluvy, které se v souhlase s politickou ústavou Guatemaly bude vztahovat na ženy guatemalského státního občanství.

Eduardo Castillo Arriola.

Za Haiti:

Za Honduras:

Za Island:

Za Indii:

S touto výhradou:
„Článek 3 Úmluvy se nebude vztahovat na odvody do žádné ze složek indických branných sil ani sil pověřených udržováním veřejného pořádku v Indii ani na podmínky služby v nich.“

Rajeshwar Dayal.

29. dubna 1953.

Za Indonesii:

L. N. Palar.

Za Irán:

Za Irák:

Za Izrael:

Abba Eban.

14. dubna 1953.

Za Libanon:

Za Liberii:

Za Lucemburské velkovévodství:

Za Mexiko:

S výhradou vyloučenou v prohlášení dnes učiněném.⁴⁾

Rafael de la Colina.

Za Nizozemské království:

Za Nový Zéland:

Za Nicaraguu:

Za Norské království:

Za Pakistan:

⁴⁾ Prohlášení:

„Rozumí se výslovně, že mexická vláda neuloží svou ratifikační listinu, pokud nenabude platnosti reforma politické ústavy Spojených států mexických, která se nyní projednává a jež má mexickým ženám poskytnout občanská práva.“

Za Panamu:

Za Paraguay:

Za Peru:

Za Filipínskou republiku:

Za Polsko:

S výhradami⁵⁾ co do článků VII a IX vytké-
nými ve zvláštním protokole sepsaném při
podpisu této Úmluvy.

H. Birecki.

Za Saudskou Arabii:

Za Švédsko:

Za Syrii:

Za Thai:

Za Turecko:

Za Ukrajinskou sovětskou socialistickou
republiku:

S výhradami⁶⁾ k článkům VII a IX učiněnými
ve zvláštním protokole sepsaném při podpisu
této Úmluvy.

A. M. Baranovskij

Za Jihoafrickou Unii:

Za Svaz sovětských socialistických republik:

S výhradami⁷⁾ k článkům VII a IX učiněnými
ve zvláštním protokole sepsaném při podpisu
této Úmluvy.

V. A. Zorin.

⁵⁾ Tyto výhrady zní takto:

„Vláda Polské lidové republiky prohlašuje svůj nesouhlas s poslední větou článku VII a má za to, že právní účinek této výhrady jest učinění Úmluvy účinnou mezi státem učinivším tuto výhradu a všemi ostatními signatáři Úmluvy, vyjímajíc pouze tu část odstavce, již se výhrada týká.

Vláda Polské lidové republiky se nepovažuje za vázánou ustanoveními článku IX, podle kterého se spory mezi smluvními stranami o výklad nebo provádění této Úmluvy na žádost kterékoliv ze sporných stran předkládají k rozhodnutí Mezinárodnímu soudnímu dvoru, a prohlašuje, že pro předložení sporu k rozhodnutí Mezinárodnímu soudnímu dvoru jest v každém případě třeba dohody všech sporných stran.“

⁶⁾ Tyto výhrady zní takto:

„Vláda Ukrajinské sovětské socialistické republiky prohlašuje svůj nesouhlas s poslední větou článku VII a má za to, že právní účinek výhrady jest, že Úmluva jest účinná mezi státem učinivším výhradu a všemi ostatními smluvními státy Úmluvy, vyjímajíc pouze tu její část, které se výhrada týká. Pokud jde o článek IX: Vláda Ukrajinské sovětské socialistické republiky považuje za nezávazná pro sebe ustanovení článku IX, který stanoví, že se spory mezi smluvními stranami o výklad nebo o provádění této Úmluvy na žádost kterékoliv ze sporných stran předkládají k rozhodnutí Mezinárodnímu soudnímu dvoru, a prohlašuje, že pro předložení kteréhokoliv sporu k rozhodnutí Mezinárodnímu soudnímu dvoru jest v každém jednotlivém případě třeba dohody všech sporných stran.“

⁷⁾ Tyto výhrady zní takto:

„Pokud jde o článek VII: Vláda Svazu sovětských socialistických republik prohlašuje svůj nesouhlas s poslední větou článku VII a má za to, že právní účinek výhrady jest, že Úmluva jest účinná mezi státem učinivším výhradu a všemi ostatními smluvními státy Úmluvy, vyjímajíc pouze tu její část, které se výhrada týká. Pokud jde o článek IX: Vláda Svazu sovětských socialistických republik považuje za nezávazná pro sebe ustanovení článku IX, který stanoví, že se spory mezi smluvními stranami o výklad nebo o provádění této Úmluvy na žádost kterékoliv ze sporných stran předkládají k rozhodnutí Mezinárodnímu soudnímu dvoru, a prohlašuje, že pro předložení kteréhokoliv sporu k rozhodnutí Mezinárodnímu soudnímu dvoru jest v každém jednotlivém případě třeba dohody všech sporných stran.“

Za Spojené království Velké Británie a
Severního Irska:

Za Spojené státy americké:

Za Uruguay:

Za Venezuelu:

Za Jemen:

Za Jugoslávii:

Leo Marsa.